।।ଚତ୍ୱାରିଂଶତ୍(୪୦)ଅଧ୍ୟାୟ ।।

ବାବାଙ୍କ ବିସ୍ମୟ ଲୀଳା : ବି.ଭି. ଦେବଙ୍କ ମାତାଙ୍କ ଉଦ୍‌ଯାପନ ସମାରୋହ ଏବଂ ହେମାଡପନ୍ତଙ୍କ ଭୋଜିରେ ଯୋଗଦାନ

ଏହି ଅଧ୍ୟାୟରେ ଦୁଇଟି କଥାର ବର୍ଣ୍ଣନା କରାଯାଇଛି । (୧) ବାବା କିପରି ଶ୍ରୀମାନ ଦେବଙ୍କ ମାତାଙ୍କ ବ୍ରତ ଉଦ୍‌ଯାପନରେ ସମ୍ମିଳିତ ହେଲେ ଏବଂ (୨) ହୋଲି ଦିନ ବାନ୍ଦ୍ରାରେ ହେମାଡପନ୍ତଙ୍କ ଘରେ ପଦାର୍ପଣ କଲେ ।

ପ୍ରସ୍ତାବନା : ଧନ୍ୟ ଶ୍ରୀ ସାଇ ସମର୍ଥ । କେତେ ସୁନ୍ଦର ତାଙ୍କର ନାମ । ଉଭୟ ସାଂସାରିକ ଏବଂ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ବିଷୟରେ ସେ ଭକ୍ତମାନଙ୍କୁ ଉପଦେଶ ଦେଉଥିଲେ ଏବଂ ସେମାନଙ୍କର ଜୀବନର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବାରେ ସହାୟତା କରି ସେମାନଙ୍କୁ ଶକ୍ତି ପ୍ରଦାନ କରୁଥିଲେ । ଭେଦଭାବ ଭାବନାକୁ ନଷ୍ଟ କରି ଅପ୍ରାପ୍ୟ ବସ୍ତୁକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଉଥିଲେ । ଭକ୍ତମାନେ ଭକ୍ତିପୂର୍ବକ ସାଇଚରଣରେ ଲୋଟୁଥିଲେ ଏବଂ ଶ୍ରୀ ସାଇବାବା ମଧ୍ୟ ଭେଦଭାବ ରହିତ ହୋଇ ପ୍ରେମପୂର୍ବକ ଭକ୍ତମାନଙ୍କ ସହ ହୃଦୟ ଲଗାଉଥିଲେ । ଭକ୍ତମାନଙ୍କ ଗହଣରେ ସେ ଏପରି ସମ୍ମିଳିତ ହେଉଥିଲେ ଯେପରି ବର୍ଷାଋତୁର ଜଳ ନଦୀରେ ମିଶିଥାଏ ଏବଂ ସେମାନଙ୍କୁ ସେ ତାଙ୍କର ଶକ୍ତି ଓ ପ୍ରତିଷ୍ଠା ପ୍ରଦାନ କରୁଥିଲେ ।

।।ଭକ୍ତଙ୍କ ଘରେ ପହଞ୍ଚି ବାବା କଥା ରଖିଲେ ।।

ଶ୍ରୀମତୀ ଦେବଙ୍କ ଉଦ୍‌ଯାପନ ଉତ୍ସବ : ଶ୍ରୀ ବି.ଭି. ଦେବ ଥାନେ ଜିଲା ଡହାଣୁର ମାମଲତଦାର ଥିଲେ । ତାଙ୍କର ମା' ପ୍ରାୟ ପଚିଶି ତିରିଶଟି ବ୍ରତ କରୁଥିଲେ, ସେସବୁର ଉଦ୍‌ଯାପନା ସମୟ ଉପନୀତ ହୋଇଯାଇଥିଲା । ଏହି ଅବସରରେ ଶହେ ଦୁଇଶହ ବ୍ରାହ୍ମଣଙ୍କୁ ଭୋଜନ କରାଇବାକୁ ତାଙ୍କର ଇଚ୍ଛା ଥିଲା । ଶ୍ରୀ ଦେବ ଦିନ ସ୍ଥିର କରି ବାପୁସାହେବ ଯୋଗଙ୍କ ଠିକଣାରେ ଗୋଟିଏ ପତ୍ର ଶିରିଡ଼ି ପଠାଇଲେ । ସେଥିରେ ତାଙ୍କ ମା'ଙ୍କର ବ୍ରତ ଉଦ୍‌ଯାପନ ଉତ୍ସବ ଏବଂ ଏହି ଉପଲକ୍ଷେ ଆୟୋଜିତ ହେବାକୁ ଥିବା ଭୋଜି ସମାରୋହରେ ଯୋଗଦେବା ନିମନ୍ତେ ତାଙ୍କ ତରଫରୁ ଶ୍ରୀ ସାଇବାବାଙ୍କୁ ନିମନ୍ତ୍ରଣ କରିବାକୁ ଅନୁରୋଧ କଲେ ତଥା ତାଙ୍କର ଅନୁପସ୍ଥିତିରେ ସମାରୋହ ଅପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଯିବ ବୋଲି ଜଣାଇବାକୁ କହିଲେ । ଶେଷରେ ବାବାଙ୍କ ଉପରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଶ୍ୱାସ ରଖି ଲେଖିଲେ ଯେ ଡହାଣୁରେ ପଦାର୍ପଣ କରି ସେ ଅବଶ୍ୟ ଏହି ଦାସକୁ କୃତାର୍ଥ କରିବେ ।'

ବାପୁସାହେବ ଜୋଗ ପତ୍ରଟି ବାବାଙ୍କୁ ପଢ଼ି ଶୁଣାଇଲେ । ବାବା ତାକୁ ବଡ଼ ଧ୍ୟାନ

ସହକାରେ ଶୁଣିଲେ ଏବଂ ଶୁଦ୍ଧ ହୃଦୟରେ ନିମନ୍ତ୍ରଣ ପ୍ରେରିତ ହୋଇଥିବା ଜାଣି କହିଲେ 'ଯିଏ ମୋତେ ସ୍ମରଣ କରେ, ମୁଁ ସର୍ବଦା ତାର ଧ୍ୟାନ ରଖିଥାଏ । ମୋର ଯାତ୍ରା ପାଇଁ କୌଣସି ସାଧନ ଯଥା ଗାଡ଼ି, ଟାଙ୍ଗା କି ବିମାନର ପ୍ରୟୋଜନ ନାହିଁ । ମୋତେ ଯିଏ ପ୍ରେମ ସହକାରେ ଡାକେ, ତା' ସମ୍ମୁଖରେ ମୁଁ ତତ୍‌କ୍ଷଣାତ୍ ପ୍ରକଟ ହୋଇଯାଏ ।' ତାଙ୍କୁ ଗୋଟିଏ ପତ୍ର ପଠାଇଦିଅ ଯେ 'ଦୁଇଜଣଙ୍କ ସହ ମୁଁ ନିଶ୍ଚୟ ଯିବି ।' ବାବା ଯେମିତି କହିଲେ, ଶ୍ରୀ ଜୋଗ ତାହା ପତ୍ରରେ ଲେଖି ଶ୍ରୀ ଦେବଙ୍କ ନିକଟକୁ ପଠାଇଦେଲେ । ପତ୍ର ପଢ଼ି ଦେବଙ୍କ ମନରେ ପ୍ରସନ୍ନତା ଭରିଗଲା; କିନ୍ତୁ ସେ ଏକଥା ମଧ୍ୟ ଜାଣିଥିଲେ ଯେ ବାବା କେବଳ ରାହାତା, ରଇ ଓ ନିମଗାଓଁ ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ କେଉଁଠାକୁ ଯାଉନଥିଲେ । ତାପରେ ତାଙ୍କ ମନରେ ବିଚାର ଆସିଲା କି ତାଙ୍କ ପକ୍ଷରେ କ'ଣ ଅସମ୍ଭବ ? ତାଙ୍କର ଲୀଳା ଅପାର ଏବଂ ଚମତ୍କାରିତାରେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ । ସେ ତ ସର୍ବବ୍ୟାପୀ । ଯେ କୌଣସି ବେଶରେ ପ୍ରକଟ ହୋଇ ସେ ତାଙ୍କର ବଚନ ରକ୍ଷା କରିପାରିବେ ।

କିଛି ଦିନ ପରେ ଜଣେ ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ଡହାଣୁ ଷ୍ଟେସନରେ ଓହ୍ଲାଇଲେ । ତାଙ୍କର ବେଶଭୂଷା ଦେଖିଲେ ସେ ଜଣେ ବଙ୍ଗୀୟ ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ଭଳି ଜଣାପଡୁଥିଲେ । ଗୋସୁରକ୍ଷା ଆନ୍ଦୋଳନ ପାଇଁ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିବା କହି ଷ୍ଟେସନମାଷ୍ଟରଙ୍କ ନିକଟକୁ ଯାଇ କିଛି ଭିକ୍ଷା ନିମିତ୍ତ ସେ ପ୍ରାର୍ଥନା କଲେ । ଷ୍ଟେସନ ମାଷ୍ଟର ତାଙ୍କୁ ମାମଲତଦାର(ବି.ଭି. ଦେବ)ଙ୍କ ପାଖକୁ ଯିବାକୁ ପରାମର୍ଶ ଦେଇ ତାଙ୍କ ସହାୟତାରେ ପର୍ଯ୍ୟାପ୍ତ ଚାନ୍ଦା ଆଦାୟ କରିପାରିବେ ବୋଲି କହିଲେ । ସେହି ସମୟରେ ମାମଲତଦାର ଶ୍ରୀ ଦେବ ସେଠାରେ ପହଞ୍ଚିଗଲେ । ଷ୍ଟେସନ ମାଷ୍ଟର ତାଙ୍କୁ ସନ୍ନ୍ୟାସୀଙ୍କର ପରିଚୟ କରାଇଦେଲେ ଏବଂ ଦୁହେଁ ପ୍ଲାଟଫର୍ମରେ ବସି କିଛି ସମୟ ବାର୍ତ୍ତାଳାପ କଲେ । ମାମଲତଦାର ତାଙ୍କୁ କହିଲେ ଯେ ଅନ୍ୟ ଏକ ଦାତବ୍ୟ ସଂସ୍ଥା ନିମିତ୍ତ ଏବେ ଅଞ୍ଚଳର ଜଣେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ବ୍ୟକ୍ତି ରାଓସାହେବ ନରୋତ୍ତମ ସେଠଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଚାନ୍ଦାଦାତାଙ୍କର ଏକ ତାଲିକା ପ୍ରସ୍ତୁତ କରାଯାଇଛି । ଏଣୁ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଆଉ ଗୋଟିଏ ତାଲିକା କରିବା ଠିକ୍ ହେବ ନାହିଁ । ଦୁଇ ଚାରିମାସ ପରେ ସେ ଆସିଲେ ଭଲ ହେବ ବୋଲି କହିଲେ । ଏହା ଶୁଣି ସନ୍ନ୍ୟାସୀଜଣକ ପ୍ରସ୍ଥାନ କଲେ ଏବଂ ମାସକ ପରେ ଶ୍ରୀଦେବଙ୍କ ଗୃହ ସମ୍ମୁଖରେ ପୂର୍ବାହ୍ନ ୧୦ଟା ସମୟରେ ଗୋଟିଏ ଟାଙ୍ଗାରୁ ଓହ୍ଲାଇଲେ । ତାଙ୍କୁ ଦେଖି ଶ୍ରୀ ଦେବ ମନେ କଲେ ଯେ ସେ ବୋଧେ ଚାନ୍ଦା ପାଇଁ ଆସିଛନ୍ତି । ସନ୍ନ୍ୟାସୀଜଣକ ତାଙ୍କୁ କହିଲେ 'ଚାନ୍ଦା ପାଇଁ ନୁହେଁ, ଆଜି ମୁଁ କିଛି ଭୋଜନ ପାଇଁ ଆସିଛି ।' ଦେବ ତାଙ୍କୁ ସ୍ୱାଗତ କରି ଠିକ୍ ଅଛି ବୋଲି କହିଲେ । ଏହାପରେ ସନ୍ନ୍ୟାସୀଜଣକ କହିଲେ ତାଙ୍କ ସାଙ୍ଗରେ ଆଉ ଦୁଇଜଣ ବାଳକ ମଧ୍ୟ ଅଛନ୍ତି । 'ଠିକ୍ ଅଛି ତାଙ୍କୁ ବି ନେଇ ଆସନ୍ତୁ' ବୋଲି ଦେବ କହିଲେ । ଭୋଜନ ପାଇଁ ଆହୁରି ଦୁଇଘଣ୍ଟା ସମୟ ବାକି ଥିଲା । ଏହି ସମୟତକ ସେମାନେ କିପରି କଟାଇବେ ବୋଲି ଦେବ ପଚାରିଲେ । ସନ୍ନ୍ୟାସୀ କହିଲେ ସେଥିପାଇଁ ବ୍ୟସ୍ତ ହେବାର କିଛି ନାହିଁ ।

ସେ ଠିକ୍ ସମୟରେ ଆସି ପହଞ୍ଚିଯିବେ । ଦେବ ତାଙ୍କୁ ୧୨ଟାରେ ଆସିବାକୁ କହିଲେ । ଠିକ୍ ୧୨ଟା ବେଳେ ସେହି ତ୍ରିମୂର୍ତ୍ତି ସେଠାରେ ପହଞ୍ଚିଲେ ଏବଂ ଭୋଜନ ସାରି ଫେରିଗଲେ ।

ସମାରୋହ ସମାପନ ହେବା ପରେ ଶ୍ରୀ ଦେବ ବାପୁସାହେବ ଯୋଗଙ୍କ ନିକଟକୁ ପତ୍ର ଲେଖି ବାବାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବଚନ ଭଙ୍ଗର ଆରୋପ କଲେ । ଯୋଗ ପତ୍ରଟି ନେଇ ବାବାଙ୍କ ପାଖକୁ ଗଲେ; କିନ୍ତୁ ପତ୍ର ପଢ଼ିବା ପୂର୍ବରୁ ହିଁ ବାବା କହିଲେ 'ଆରେ ! ମୁଁ ସେଠାକୁ ଯିବାକୁ ଯେତେବେଳେ ବଚନ ଦେଇଥିଲି ତାକୁ ଧୋକା ଦେବି କିପରି ? ତାକୁ ଜଣାଇଦିଅ ଯେ ଅନ୍ୟ ଦୁଇଜଣ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ସହ ଭୋଜନରେ ମୁଁ ଉପସ୍ଥିତ ଥିଲି କି ନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ସେ ଯେତେବେଳେ ମୋତେ ଚିହ୍ନିପାରିଲା ନାହିଁ, ନିମନ୍ତ୍ରଣ ଦେବାର ଉପକ୍ରମ କରୁଥିଲା କାହିଁକି ? ତାକୁ ଲେଖିଦିଅ ଯେ ସେହି ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ଚାନ୍ଦା ନେବା ପାଇଁ ଆସିଛି ବୋଲି ବୋଧେ ସେ ଭାବିବସିଥିଲା । କିନ୍ତୁ ଅନ୍ୟ ଦୁଇଜଣ ଆସିବେ ବୋଲି କହି ମୁଁ ତାର ସନ୍ଦେହ ଦୂର କରିନଥିଲି କି ? ଆଉ ସେହି ତ୍ରିମୂର୍ତ୍ତି କ'ଣ ଠିକ୍ ସମୟରେ ଭୋଜନରେ ଉପସ୍ଥିତ ହୋଇନଥିଲେ ? **'ମୁଁ ମୋର ବଚନ ପୂର୍ଣ୍ଣ କରିବା ପାଇଁ ମୋର ସର୍ବସ୍ୱ ଅର୍ପଣ କରିଦେବି । ମୋର ଉକ୍ତି କେବେ ଅସତ୍ୟ ହେବ ନାହିଁ ।'** ଏହି ଉତ୍ତର ଯୋଗଙ୍କ ହୃଦୟରେ ପ୍ରସନ୍ନତା ଖେଳାଇଦେଲା ଏବଂ ପତ୍ର ଲେଖି ସେ ଦେବଙ୍କ ନିକଟକୁ ପଠାଇଲେ । ଯେତେବେଳେ ଦେବ ଉତ୍ତର ପଢ଼ିଲେ ତାଙ୍କର ଚକ୍ଷୁରୁ ଧାର ଧାର ଅଶ୍ରୁ ବହିବାକୁ ଲାଗିଲା । ବୃଥାରେ ବାବାଙ୍କ ଉପରେ ଦୋଷାରୋପ କରିଥିବାରୁ ମନ ଭିତରେ ଅନୁତାପ ଓ କ୍ରୋଧ ଜାତ ହେଲା । ପଶ୍ଚାତ୍ତାପ କରିବା ଛଡ଼ା ଅନ୍ୟ ବାଟ ନଥିଲା ।

ଏଥିରୁ ସ୍ପଷ୍ଟ ହୁଏ ଯେ **ଯେତେବେଳେ ଭକ୍ତ ଅନନ୍ୟ ଭାବରେ ସଦ୍‌ଗୁରୁଙ୍କ ଶରଣାଗତ ହୁଏ, ସେତେବେଳେ ତାର ସମସ୍ତ ଧାର୍ମିକ କ୍ରିୟା ନିର୍ବିଘ୍ନରେ ତଥା ଉତ୍ତମ ପ୍ରକାରେ ସମ୍ପନ୍ନ ହେଉଥିବାର ଅନୁଭବ କରେ ।**

ହେମାଡପନ୍ତଙ୍କ ହୋଲି ଉତ୍ସବରେ ଭୋଜି : ଏବେ ଆମେ ଆଉ ଏକ କଥା ଆଲୋଚନା କରିବା, ଯେଉଁଥିରେ ବାବା ଭକ୍ତର ଇଚ୍ଛା ପୂର୍ଣ୍ଣ କରିବା ନିମିତ୍ତ କିପରି ଫଟୋଚିତ୍ର ରୂପରେ ପ୍ରକଟ ହେଲେ, ତାହା ବର୍ଣ୍ଣନା କରାଯାଇଛି ।

୧୯୧୭ ମସିହା ହୋଲିପୂର୍ଣ୍ଣିମା ଦିନ ହେମାଡପନ୍ତ ଏକ ସ୍ୱପ୍ନ ଦେଖିଲେ । ବାବା ଜଣେ ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ବେଶରେ ଆସିଲେ ଏବଂ ହେମାଡପନ୍ତଙ୍କୁ ଉଠାଇ କହିଲେ 'ମୁଁ ଆଜି ମଧ୍ୟାହ୍ନରେ ତୁମ ଘରକୁ ଭୋଜନ ପାଇଁ ଆସିବି ।' ନିଦରୁ ଉଠାଇବା ମଧ୍ୟ ସ୍ୱପ୍ନର ଏକ ଅଂଶ ଥିଲା; କିନ୍ତୁ ଯେତେବେଳେ ପ୍ରକୃତରେ ନିଦ ଭାଙ୍ଗିଗଲା, ବାବା, କି ସନ୍ନ୍ୟାସୀ କେହି ଉପସ୍ଥିତ ନଥିଲେ । ସ୍ୱପ୍ନ କଥା ହେମାଡପନ୍ତ ମନେପକାଇବାକୁ ଲାଗିଲେ ଏବଂ ସନ୍ନ୍ୟାସୀଙ୍କର ପ୍ରତିଟି ଉକ୍ତି ତାଙ୍କର ସ୍ମୃତି ପଖାଳିବାକୁ ଲାଗିଲା । ଯଦିଓ ଗତ ସାତବର୍ଷ

ଧରି ସେ ବାବାଙ୍କର ସାନ୍ନିଧ୍ୟ ଲାଭ କରୁଥିଲେ ତଥା ନିରନ୍ତର ତାଙ୍କର ଧ୍ୟାନ କରୁଥିଲେ ମାତ୍ର କେବେ ଏହି ଆଶା ରଖିନଥିଲେ ଯେ ଦିନେ ବାବା ତାଙ୍କ ଘରେ ପଦାର୍ପଣ କରି ଭୋଜନ କରି ତାଙ୍କୁ କୃତାର୍ଥ କରିବେ । ବାବାଙ୍କ ସ୍ୱପ୍ନରେ ବଡ଼ ଆନନ୍ଦିତ ହୋଇ ସେ ପତ୍ନୀଙ୍କୁ କହିଲେ 'ଆଜି ହୋଲି । ଜଣେ ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ଅତିଥି ଭୋଜନ ନିମନ୍ତେ ଆସିବାର ଅଛି । ଏଣୁ ଟିକିଏ ଅଧିକ ଅନ୍ନ ରୋଷେଇ କରିଥିବ ।' ପତ୍ନୀ ଅତିଥି କିଏ ବୋଲି ଜିଜ୍ଞାସାକଲେ । ହେମାଡପନ୍ତ କିଛି ଗୁପ୍ତ ନରଖି ସ୍ୱପ୍ନ ବୃତ୍ତାନ୍ତ ଠିକ୍ ଠିକ୍ କହିଦେଲେ । ପତ୍ନୀ ଏହାକୁ ବିଶ୍ୱାସ କଲେ ନାହିଁ ଓ ଶିରିଡ଼ିର ଉତ୍କୃଷ୍ଟ ଭୋଜନ ଛାଡ଼ି ସେ ଏଠାକୁ କାହିଁକି ଆସିବେ ବୋଲି କହିଲେ । ହେମାଡପନ୍ତ ପତ୍ନୀଙ୍କ ମନରେ ବିଶ୍ୱାସ ଜାତ କରାଇବାକୁ କହିଲେ ତାଙ୍କ ପାଇଁ କ'ଣ ଅସମ୍ଭବ ? ହୋଇପାରେ ସେ ସ୍ୱୟଂ ନଆସି ଅନ୍ୟ କୌଣସି ରୂପରେ ଆସିବେ । ଏଥିପାଇଁ ଟିକିଏ ଅଧିକ ଅନ୍ନ ରୋଷେଇ କରିବାରେ କ୍ଷତି କ'ଣ ? ଏହାପରେ ଭୋଜନ ପ୍ରସ୍ତୁତି ହେଲା । ହୋଲି ପୂଜା ଆରମ୍ଭ ହୋଇଯାଇଥିଲା ଏବଂ ପତ୍ର ପକାଇ ଚତୁଃପାର୍ଶ୍ୱରେ ରଙ୍ଗ ବିଛାଇ ଦିଆଗଲା । ଦୁଇଟି ଧାଡ଼ି କରାଗଲା ଏବଂ ମଝିରେ ଅତିଥିମାନଙ୍କ ପାଇଁ ସ୍ଥାନ ଛଡ଼ାଗଲା । ପରିବାରର ସମସ୍ତ ସଦସ୍ୟ, ପୁତ୍ର, ନାତି, କନ୍ୟା, ଜାମାତା ପ୍ରଭୃତି ନିଜ ନିଜ ଆସନ ଗ୍ରହଣକଲେ ଏବଂ ଭୋଜନ ପରଶିବା ଆରମ୍ଭ ହେଲା । ହେମାଡପନ୍ତଙ୍କ ସୂଚନା ଅନୁସାରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତି ସେହି ଅଜ୍ଞାତ ଅତିଥିଙ୍କୁ ଉତ୍ସୁକତାର ସହ ଅପେକ୍ଷା କରିଥାନ୍ତି; କିନ୍ତୁ ଯେତେବେଳେ ମଧ୍ୟାହ୍ନ ହୋଇଗଲା ଏବଂ କେହି ବି ପହଞ୍ଚିଲେ ନାହିଁ, ଦ୍ୱାର ବନ୍ଦ କରି ଶିକୁଳି ଲଗାଇଦିଆଗଲା । ଅନ୍ନଶୁଦ୍ଧି ନିମନ୍ତେ ଘୃତ ପରିବେଷଣ କରାଗଲା, ଯାହାକି ଭୋଜନ ଆରମ୍ଭ କରିବା ପାଇଁ ଏକ ସଂକେତ । ବୈଶ୍ୱଦେବ(ଅଗ୍ନି)ଙ୍କୁ ଔପଚାରିକ ଆହୁତି ଦେଇ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ନୈବେଦ୍ୟ ଅର୍ପଣ କରାଗଲା । ତାପରେ ସମସ୍ତେ ଯେମିତି ଭୋଜନ ଆରମ୍ଭ କରିବାକୁ ଯାଉଛନ୍ତି, ଏହି ସମୟରେ କେହି ଜଣେ ପାହାଚ ଚଢୁଥିବାର ଶୁଣାଗଲା । ହେମାଡପନ୍ତ ଉଠି ଶିକୁଳି ଖୋଲିଲେ । ଦୁଇଜଣ ବ୍ୟକ୍ତି ଅଲ୍ଲୀ ମହମ୍ମଦ ଏବଂ ମୌଲାନା ଇସ୍ମୁ ମୁଜାବର ଦ୍ୱାର ସମ୍ମୁଖରେ ଛିଡ଼ା ହୋଇଥିଲେ । ସେମାନେ ଯେତେବେଳେ ଦେଖିଲେ ଯେ ଭୋଜନ ବଢ଼ାସରିଛି ଏବଂ ସମସ୍ତେ ଖାଇବା ପ୍ରତୀକ୍ଷାରେ ଅଛନ୍ତି ବଡ଼ ନମ୍ରତା ସହକାରେ କହିଲେ 'ଆପଣଙ୍କୁ ଅସୁବିଧାରେ ପକାଇଥିବାରୁ ଆମେ ଦୁଃଖିତ । ଆପଣ ଥାଳି ଛାଡ଼ି ଆସିଲେ । ଅନ୍ୟମାନେ ଆପଣଙ୍କ ପ୍ରତୀକ୍ଷାରେ ଅଛନ୍ତି, ଏବେ ଆମେ ଯାଉଛୁ, ଆପଣଙ୍କର ଏହି ସମ୍ପଦ ସମ୍ଭାଳନ୍ତୁ । ଏ ସମ୍ବନ୍ଧିତ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଜନକ ଘଟଣା ଅନ୍ୟ କୌଣସି ସୁଯୋଗରେ ଶୁଣାଇବୁ । ଏହା କହି ପୁରୁଣା ଖବରକାଗଜରେ ଗୁଡ଼ା ହୋଇଥିବା ଗୋଟିଏ ପ୍ୟାକେଟ ଟେବୁଲ ଉପରେ ରଖିଦେଲେ । ହେମାଡପନ୍ତ କାଗଜ ଆବରଣ ଯେମିତି ହଟାଇଛନ୍ତି, ବାବାଙ୍କର ଏକ ବଡ଼ ସୁନ୍ଦର ଫଟୋ ଦେଖି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟର ସୀମା ରହିଲା ନାହିଁ । ଧାର ଧାର ହୋଇ ଅଶ୍ରୁ ନେତ୍ରଯୁଗଳରୁ ନିର୍ଗତ ହେବାରେ ଲାଗିଲା ଏବଂ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଶରୀର

ଅପୂର୍ବ ପୁଲକରେ ରୋମାଞ୍ଚିତ ହୋଇଉଠିଲା । ବାବାଙ୍କ ଶ୍ରୀଚରଣରେ ତାଙ୍କର ମଥା ନତ ହୋଇଗଲା । ସେ ମନେକଲେ ଯେ ବାବା ଏହି ଲୀଳା ରୂପରେ ହିଁ ତାଙ୍କୁ ଆଶୀର୍ବାଦ କଲେ । କୌତୁହଳବଶତଃ ସେ ଅଲ୍ଲୀ ମହମ୍ମଦଙ୍କୁ ପ୍ରଶ୍ନ କଲେ 'ବାବାଙ୍କର ଏହି ମନୋହର ଚିତ୍ର ଆପଣ କେଉଁଠାରୁ ପାଇଲେ ?' ସେ କହିଲେ 'ମୁଁ ଏହାକୁ ଗୋଟିଏ ଦୋକାନରୁ କିଣିଥିଲି । ଏହାର ପୂର୍ଣ୍ଣ ବିବରଣୀ ମୁଁ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ସମୟରେ କହିବି । କୃପାକରି ଆପଣମାନେ ଭୋଜନ କରନ୍ତୁ, କାରଣ ସମସ୍ତେ ପ୍ରତୀକ୍ଷା କରିରହିଛନ୍ତି । ହେମାଡପନ୍ତ ତାଙ୍କୁ ଧନ୍ୟବାଦ ଦେଇ ପ୍ରଣାମ କଲେ ଏବଂ ଭୋଜନ ଗୃହକୁ ଆସି ଅତିଥିମାନଙ୍କ ଗହଣରେ ଫଟୋକୁ ସ୍ଥାପନା କରି ବିଧି ସହକାରେ ନୈବେଦ୍ୟ ଅର୍ପଣ କଲେ । ସମସ୍ତେ ଠିକ୍ ସମୟରେ ଭୋଜନ ଆରମ୍ଭ କଲେ । ଫଟୋରେ ବାବାଙ୍କର ସୁନ୍ଦର ମନୋହର ରୂପ ଦେଖି ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କ ମନ ପ୍ରସନ୍ନତାରେ ପୂରିଗଲା ଏବଂ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟର ସୀମା ରହିଲା ନାହିଁ । ଏହିପରି ବାବା ହେମାଡପନ୍ତଙ୍କୁ ସ୍ୱପ୍ନରେ ଦେଇଥିବା ତାଙ୍କର ବଚନ ପୂର୍ଣ୍ଣ କଲେ ।

ଏହି ଫଟୋ କଥାର ପୂର୍ଣ୍ଣ ବିବରଣୀ ଅର୍ଥାତ ଅଲ୍ଲୀ ଅହମ୍ମଦଙ୍କୁ ଫଟୋ କିପରି ପ୍ରାପ୍ତ ହେଲା ଏବଂ ତାକୁ ନେଇ ସେ କାହିଁକି ହେମାଡପନ୍ତଙ୍କୁ ସାକ୍ଷାତ କରିବାକୁ ଗଲେ, ଏହାର ବର୍ଣ୍ଣନା ଆସନ୍ତା ଅଧ୍ୟାୟରେ କରାଯିବ ।

ଶ୍ରୀ ସଦ୍‌ଗୁରୁ ସାଇନାଥାର୍ପଣମସ୍ତୁ । ଶୁଭଂ ଭବତୁ ।।